ՃԳ. ՏԱՐԻ 3632 (Ն. Տ.) 4 ԱՊՐԻԼ 1896 — 23 ՄԱՐՏ 1896 — 20 ՇԷՎՎԱԼ 1313 — ԱՒԱԳ ՇԱԲԱԹ

20 ՓԱՐԱ

ՆԱՄԱԿ ԿԱՄ ԻՐ ԵՒ ԻՑԷ ԾԻՒՐԹԻՒՆ ՊԻՏԻ Է ԸՆԴՈՒՆԻ ԱՌ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ՍԱՀՄԱՆԱԿԱՑ ՕՐԻՆԻՑ

Դրամատ., Ս. Գալա

مسئول اداره سنه غزتی اولوب آرا ده غطله ده علیه درج

Direction du journal AREVELK
Galata, CONSTANTINOPLE

ԱՐԾԻՒԵԼՔ

ՕՐԱԳԻՐ

Քաղաքական եւ Գրական

20 ՓԱՐԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Կ. Պոլսոյ համար Տարեկան դրամներու արժեք 150
» » Վեցամսեայ » » 75
» » Եռամսեայ » » 40
Օտար երկիրներ Տարեկան մուտք 56
» » Վեցամսեայ » 28
Ընթ. թուղթի վրայ մասնաւոր տպագր. Տարեկան Օսմ. ոսկի 1
Թատրատոց թղթատարի ծախք միջոցեակ Դրուշ 50

Խմբագրութեան ուղղուած նամակ կամ այլ գրութիւն կ՚ընդունիւր։

Les annonces sont reçues
AUX BUREAUX DU JOURNAL

Հեռաւոր տեղ տպագրական մեքենաներով տպուած
Schiff, Srpek & Comp. à Vienne (Autriche)

Ցառաջիկայ երկուշաբթի և երեքշաբթի Աբեղեւք չի հրատարակուիր Ցառկական տօներին պատճառաւ։

ՀԵՌԱԽՕՍ ՍՐՁԱԳԱՆԳ ՄԸ

Հաճելի անակնկալ մը եղաւ,—այն միջոցին երբ արհեստական կրթութեան, խանութպանութեան ու պզտիկ առեւտուրներուն ի նպաստ այնքան բան կը գրուի այստեղ,—Բարեյոյս Հրեական բնակող հայու մը նամակը որ իր ձայնը կուգայ միացնել այդ յորդորականներուն։ Ջեռնուիչ մը ու ձեռնհաս մը ըլլալ կերեւի Էօթա որ հազիւ երկու հարիւր տոդի մէջ այնքան լաւ կերպով պատկերացուցած է ամէնէն խոնարհ արհեստներուն իսկ ընծայած առաւելութիւններն ու վաճառականի գրագիր՝ ըլլալու խեթալին պատճառած յուսախաբութիւնները մեր երիտասարդներուն։ Այս ախտը ուրիշ ազգերու մէջ ալ կայ, կրսէ, որոնք սկսած են սթափիլ. ու կը յիշէ գատարկապօրտ գրագիրներու բազմութիւնը բրիտանական ոստանին մէջ, ալեարկի ամեն մասերուն հետ առեւտրական ընդարձակ յարաբերութիւններ ունենալովնիւ հանդերձ. Այս գրական օրինակները թերեւս ուելի նպաստեն մեր ծնողքներուն գաղափարը ուղղելու քան ամէնէն տրամաբան գրուածքը։ Վերջին տասը քսան տարիներուն մէջ, պէտք է խոստովանիլ, արդէն իսկ բարեշրջում մը սկսած է նշմարուիլ այս տեսակէտով, և այսօր շատ աւելի է այն դըպրոցականներուն թիւը որոնք ազատական արուեստի մը պատրաստուելու ձգտում և դիւրութիւն երբ չունին, գոնէ արհեստի մը, ձեռարուեստ գործի մը կը յարին, նախնական կրթութիւնն ստանալէ անմիջապէս ետք թողլով վարժարանը ու իրենց ընտրած ճիւղին ալկերտութեան մնալով։ Այս հակումը առավ եկաւ գրագրութեան յարաղնացուն կրած տնտուր փորձերէն. մէկ կողմէ, առեւտրական կամ տեղական հաստատութիւնը, հանրային կամ անհատական, իրենց երեւակայած կերպով չէր քաշալերը ղիրենք. շատ աշխատիլ ու քիչ վարձարուիլ. վերջը չէր գար այս համբերութեան. միւս կողմէ, այն տուներուն մէջ որոնց պետերը գիտեն դնահատել կարդն ու արժանաւորը, իրենք չէին կրնար կատարել իրենցմէ պահանջուած աշխատութիւնը, մերի կըրնթանար աշխատութեան առած ըլլալով, անկարող կրկնատուար մը բռնելու կամ անսխալ թղթակցութիւն մը չարադրելու։ Թերութիւնը փոխադարձ էր, ինչպէս կը տեսնենք, ու գրագրութեան մուտիպան իր հմայքը կորնցուց տակաւ առ տակաւ։ Այսօր, տասը չրջանաւարտէն հազիւ մէկ կամ երկուքը կ՚գձայ այդ ասպարէզին։

Արհեստական կրթութեան ի նպաստ խօսիլը և գլխէն չի նշանակեր՝ գեղարուեստի, գրականութեան, բժշկութեան, իրաւաբանութեան հակում ունեցողները եռանդը ջլատել. կարողները, մտաւորապէս և նիւթապէս, թող չարունակեն պատրաստուիլ այն վայրկեան ասպարէզներուն։ Խնդիրը այդ տղաքներուն վրայ է որոնք այդչափ առանչ չեն կրնար երթալ, բայց միեւնոյն ատեն երկաթագործութիւնը, հիւսնութիւնը, ատաղձագործութիւնը կամ ասոնց պէս պարզ արհեստներ չատ անհրապոյր գտնելով՝ մէջլին ճանդան ընտրած ըլլալ կը կարծեն վաճառականի գրագրութեան։ Հետամտելով «Արդիւնք կարելի չէ՞ որ վարժարանց խնամակալութիւնը առաջքն առնուն այս կործանարար դրութեան, կը գլխէ Բէբ-Թաուսի մեր թղթակիցը, եւ ուսանողին գլխուն մէջ մտցունելին թէ գրագրութենէ զատ արհեստներ ալ կան որք իր ստացած մտաւոր զարգացմանը չնորհիւ կրնան մչակուիլ և բարձրանալ։ Իրաւ է թէ ամէն միջավայրի տրուած չէ՝ որմնադրի մը, հիւսնի մը կամ ատաղձագործի մը օրական մէկուկէս ոսկի վարձ յատկացունել, ինչպէս կը պատահի եղեր Հարաւ-Ափրիկեան անգլիական այդ գաղութին մէջ. ուրիշ տեղերու համար առաւելական պիտի երեւնար այդ գումարը. բայց ընդհանուր կերպով սա անհերքելի է թէ արհեստաւոր մը, բանւոր մը, որքան ալ համեստ վճարում ստանան, միշտ կըրնան իրենց և իրենց ընտանիքին հացը ճարել, նոյն իսկ տեղ տեղ փոխադրուելով, քանի որ արհեստը գոր մեր հայրերը «ալէ պէկուն կը կոչէին, ազգութեան և տեղի կապուած չէ։

Շարժառիթը զոր ունեցեր է Էօթօս կարգ մը օգտակար խորհրդածութիւններ ներկայելու իր հեռաւոր ազգակիցներուն ուշադրութեան, 1895ի աշնան Ափ-Եըլի մէջ փոխանակուած կարծիքներէն եղած են ի մասին Ազգ. Հիւանդանոցի Որբանոցն Արհեստանոցի վերածուելուն։ Վեց եօթը ամիսներ անցան այդ թռուականէն ի վեր, ու տակաւին չիմացանք որ այս գաղափարին գոնէ հասկա ձեւի մը տակ գործադրութեանը ձեռնարկուած ըլլար։ Ափիթը յարմար է այս պարագան յիշեցունելու որոնց որ պէտք է։ Ինչ բանի ծառայելին այն բոլոր գրուածները, ներկայացուած առաջարկները, մասնագիտական կարծիքները, եթէ Որբանոցը պիտի մնար թշուառ տղաքներու պատսպարման յատկացուած անկիւնոց մը միայն։

Տ.

ԶԱՏԻԿԸ

Քրիստոս իր գիրգային լուսափայլութեան մէջ է։ Աւազ Ուրբաթի բանագործութիւնը, որ մարդկութեան փրկագործութիւնը եղաւ, վերջն եր Քրիստոսի մեր աշխարհի կեանքին։ Գողգոթայի կեանքը կնիքը չէր սակայն Անոր գործերուն։ Շարունակութիւն մը կար անդին, հեռուն, բայց, ուր հոգեկան յայտը կ՚կանգնի եւ որուն կ՚ձգտի մարդու հոգին,— Զատիկը հոգեկան ոճն մ՚է. յայտի ոճնն է։ Քրիստոս միչտ խօսեցաւ, մանաւանդ իւր վերջին վարկեանները ում, ան՚ց կեանքի մասին, Ցայս—կեանքի մասին, զոր իրը չատ լաւ կը ճանչէր։ Նա՛ իւր հետեւողներուն մտածումը երկրաքարշութենէ վեր բռնելու համար ինքզինքը ցուցած եր իրը յայս, իրը կեանք, իրը Ցարութիւն (Յով. Ժ.Ա. 25)։

Հարկ չկայ տափակ մտքերով և սնոտի ձեռած սեւառնումով մինոյթային խաւերու մէջ փնտռել այ՚ն կեանքը, որ Քրիստոսով իրականացած է։ Քրիստոս կտտանքից այ՚ն գաղափարը, որով հրեայք կարծէին թէ մարդ երկրի նոյն կեանքը պիտի վարեր ի Ցարութեան։ (Մտթ. ԻԲ.—Մրկ. ԺԲ.—Ղուկ. Բ)։ Ցարութիւնը հոգիի կեանքն է և կարելի չէ՛ հոգեկան նորոգումի համար տարբեր կեանք մ՚ունենալ։ Հաւատացեալի կեանքին մէն մի վարկեանը ատով լարուած է. և կարծես երբ Զատիկը կոչուայ ամեն տարի, «Քրիստոս յարեաւ է մեռելոց» աւետիսը, թեթեւութիւն մը կը բերէ ծանրացած և մռայլ ճակատներու։ Համբոյր է հասկ Զատկին աւետիսը և հաւատացեալներն իրարու ընդգրկել կուտայ խորհրդաւոր ողջագուրումով մը։—Ոքքան վշտեր կ՚սփոփուի Զատիկով, որքա՛ն դառնութիւններ կ՚անուչին ներողութեամբ։ Անսահման ժեծութիւն մը կայ Քրիստոսի գործերուն և անուան մէջ։ Անձամբ ցուցուց Նա թէ ինչպէս կարելի էր օգնել թըշուառին, կչտացնել անօթին, եղբայրացնել անհաչտը։ Թէ կ՚գործէ, կ՚ազդէ Նա այն բարերութիւնէն, որուն կ՚ձկտինք բարոյական այժի ազդակներու։ Այս մտածութիւնները ո՛րչափ բնական են քրիստոնէին համար Քրիստոսի ժեծագործութեան օրերում։

Տիեզերական պատմութեան մէջ մեծ գերեզմաններ կան, որք անդին չունին. ասոնց մեծութիւնը յիշատակը տապանաքարերն անդին չանցնիր։ Քրիստոսի գերեզմանը տապանաքար չունի. Անոր անարին և անոնդին վրայ հրեչտակներ կան աւետարերք։ Քրիստոնէութեան մեռելութիւնը չի փտիր գերեզմանում, անոր վախճանը նորոգումն է անդրագերեզմանում. Նորոգում մը կարմիր - Հաւկիթով խորհրդանչուած։

Ահա՛ Զատիկը։ ԲԱԿ

ԳԱՆՁԱՆԱԿԻ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

Այն օրը որ թագային նիւթական մատակարարութիւններուն մէջ գործուած զեղումները վերնան միանգամ ընդ միչտ, այն օրը որ անմիջական ու արագ փոխզոլի մը չնորհիւ կարելի ըլլայ այդ մատակարարութիւններուն հաչիւը տուգել և վաւերացնել, այն օրը խոչ՚ր, չատ խոչոր բեռ մը պիտի վերչայ թէ լրագրութեան վրայէն որ ինքզինքը պարտաւոր կը զգայ միչտ անոնցմով զբաղելու, և թէ հասարակութեան կուրծքին վրայէն որ խղճի խայթեր կունենայ ու կասկածներով իր միտքը կը չարչարուի։

Այն օրը թերեւս չատ հեռու ըլլայ տակաւին մեծ է, բայց և այնպէս արդի վճակին առաջ եկած իրդուքիւնները անկոմպակտ ոգով և ոչ ե թշնամական կամ նախատական հանգամանքներէ գերծ՝ երեւան հանուելու են, գոնէ քիչ քիչ բազձացուած արդիւնքը ձեռք բերելու համար։

Այս հայեցակէտէն ճամբայ ելլալով, և նկատելով որ հանրային չահերուն չատա-

գովութեան համար չրջահայեցութեամբ և հրապարակով ըսուած բաները ամենեւին բնութիւն չունին անձնականութիւնները վիրաւորելու, վասնզի հանրութեան չահը տարակոյս չկայ որ անհամեմատ վեր է անհատական զատագան նկատումներէ, կը փութամ պարզել հետեւեալ եղերութիւնները, զորս անուչա իբրեւ պարզ իրազդութիւններ կարձանագրեմ, անոնց տուգիլը թողլով ազգ. պատասխանական մարմիններուն, եթէ անոնք բարեհաճին ուչադրութեան ակնարկ մը նետել անոնց վրայ։

* * *

Հասգիւղի եկեղեցիին քարոզիչը անցեալ օր ծանուցում մը ըրաւ եկեղեցիին մէջ հաւաքուած բարեպաչտ ժողովրդեան, որ ապչութեամբ մարիկ ըրաւ։

Քահանաներուն գանձանակը ժամուն մէջէն գողցուիր է, ու մէկ մըն ալ ետ չէ գարձուիր։ Ուստի յորդոր կըլլար նեղակաս հաւատացեալներուն որ ետ բերուի այդ գանձանակը, որուն մէջ արդէն չատ չնչին գումար մը կայ եղեր։

Աւելորդ է ըսել որ,—և արդէն հաւատան ալ միամտութեան է,—գողցողը՝ այս հրապարակային յորդորին վրայ ետ չդարձուց գանձանակը, որուն չորդորը անմիջապէս առաջ որպէս մը կարծնցնելու կարգեր են տէրպապանները։

Այս գողութիւնը, որ եկեղեցիին բեմէն կը յայտարարուէր, քիչ մը բացատրութեան կարօտ է։

Ո՞վ կըլլայ գողցողը, եկեղեցին աղօթելու եկո՞ղը.—ո՛չ. որովհետեւ ցորեկ ատեն, լուս աչքի, ժամ մտնող մը որքան ալ անդգամ ամբարիչտ մէկը ըլլայ, չի համարձակիր իսկոյն տուփը վերցուելել ղըրուած տեղէն և քաղցրերն տակ պահելով առնել քալել. առաջին քայլին իսկ օձիքը ձեռք պիտի տար։ Գիչերա՞ց մէկը օդին մէկէն սաւառնելով չունչը առած եր այդ գանձանակին վրայ. գարձեալ ո՛չ. որովհետեւ տէրտէրները անկամբեր մարդիկ են ու քնաւ չեն սիրեր մութ տեղ ատակ թողուլ, մանաւանդ պղ եկեղեցիին մէջ. մնաց որ եկեղեցիին դռները ամբափակ են գիչերը։

Ո՞վ է ուրեմն այդ խորհրդաւոր անհետացնողը. ո՛րտկից փնտռելու է տէրտէրներուն գանձանակը. եկեղեցիէն դո՞ւրս թէ ներս։ Ինչպէս տեսանք, դուրսէն անհնար էր ոեւէ փորձ. ուրեմն կը մնայ ներս։ Բանի որ ներսէն էր, ինչ կարդ գուրսէն եկողներուն վրայ հրապարակով ծանրացնել պարագայ մը որ ապչուեցնէ և սրբոտի ցաւ պատճառելէ ուրիչ արդիւնք չունենար։

Եզրակացութիւն.— Հասգիւղի եկեղեցիին քահանաներուն գանձանակը գողցողը նոյն իսկ եկեղեցիին չրջափակին մէջէն է։ Թագական խորհուրդին կը մնայ խոզարկութիւն կատարել և յանցաւորը բռնել։

* * *

Ուրիչ։

Ներքին նոր կարգադրութիւններու բերմամբ, յիչեալ Թազին եկեղեցականամարմինը վերակազմուեցաւ, իր պարկեչտ վարքովը և անչահախնդիր ոգւովը ծանօթ անձի մը առնչութեան տակ։

Ի՛նչ կուգէք որ ըլլայ այս վերակազմութեան արդիւնքը։ Հետաքրքրական է։

Ծիչեալ անձը, որ կերեւայ թէ խորունկ հաւատացեալ է, մտածեր գեր է որ գաւիթին եղկու կողմի փոքր պատկերներուն առիթ վառուած մոմին ու եղին համար ամսօրը ակնկալուածէն քիչ է։ Ուստի մօտէն կը հակէ հոն կեցող և գրամ հաւաքող ժամկոչին վրայ. և արդարեւ հոն զետեղուած գանձանակին տակի խորչին մէջ փոքր տուփ մը կը գտնէ մանրուք դրամով լեցուն. կը հարցունէ ժամկոչին թէ ի՞նչ դրամ է այդ. ժամկոչը կը դիտի, կը կրմկմայ, ու չի կրնար պատասխանել։ Այդ կասկածելի տուփը թազական խորհուրդին կը ներկայացուի. քննութիւն տեղի կուենայ, ու իրողութիւնը կը պարզուի։ Այդ փոքր տուփին մէջ գանուած գրամը բռնաբարուած գրամ է եղեր, ու փոխանակ եկեղեցիին պէտքերուն ծառայելու ուղղակի, անձնական ծախքերու կը յատկացուի եղեր։

Այս ցաւալի յայտնութիւնը ըլլալէն ետք, բնականաբար թազական խորհուրդը պիտի փութար այդ ժամկոչը ճամբել։

Ինդրին փակուելութիւնը հոս կը սկսի։

Ժամկոչը ապառնացաւ է որ եթէ զինք ճամբեն, ինք պիտի տիրապետ բանէր երեւան հանել։ Ահա այս չատ իմաստալից սպառնալիքին վրայ է որ այդ մարդ գեռ կը պահուի իր պաշտօնին վրայ, որ իրեն վստահած եր և զոր չարաչար գործածեր էր։

Հասգիւղի թազական խորհուրդը պէտք եղած փութկոտութիւնը ցուցունելու էր այս գործին մէջ և ժամ առաջ դրուելու էր այն կասկածները որոնք իրաւամբ կը սպրդին թազիներուն մտքին մէջ։ Ասոնց և ոչ մէկը ըրաւ։ Այդ ժամկոչը ինչպէս կը համարձակի սպառնալիք ընել այն մարմնին դէմ որմէ ինք կախում ունի և որ տանձնած է եկեղեցիին գործերուն մատակարարութիւնը։

Ինչո՞ւ հոգ չի տարուիր անոր ասոր տանողդնորվը ձեւացած ու Աստուծոյ տաճարին նուիրուած գրամը ուրիչ նուրին չնարձուելու։ Մեղքը չէ՞ հաւատացեալ ժողովրդեան որ միչտ սիրայօժար կուտայ, և սակայն իր տուածը ըղձացած վեմ ու կրօնական նպատակին չի հանուիր։

Ի՞նչ կազմակերպութիւն է այս որ գանձանակ կը գողցուի, եկեղեցիին գրամը կը չորթուի, և ոչ ոք կը բողոքէ, ոչ ոք հոգ կընէ գործուած մը տեսնելու։

Եթէ այս պատմուած ցաւալի իրողութիւնները ճիշդ են, պէտք չէ՞ քննութիւն մը կատարել պատասխանատու և սրգիւնքը ծանուցանել հասարակութեան՝ հանդարտեցնելու համար գայթակղեալ միտքերը։

Իսկ եթէ ճիչդ չեն, մամուլի միջոցաւ միչտ կարելի է հերքում հրատարակել։

ԵՐՈՒԱՆԴ

ՏՊԱԻՈՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

ՊԱՆՏՐՄԱՑԻՆ

Ա.

Ջորս հինգ ամիս է հոս բնակիլս։ Ա.չուն, ձմեռ՝ և հիմա ակնդետ գարնան կը սպասենք։ Արեւը բոլորովին չի ծագուց գիշեր և բաւական առիթ ունեցանք հրճուելու։

Կանոքիս են ցաւագին տպաւորութիւնը սակայն հոս կրեցի։ Առաջին օրը, երբ գիւղի արձարանին մէկ անկիւնը մինակուկ նստած էի։

—Պա՛յվիլի, խանվէ մը բեր։

Ամեն կողմէն, փոտած չրմաւնիներ, վերի քաոերը արհամարհոտ չեչտով մը կ՚ուղղէին ծերակ, և վաճառականիդը անցուցած մարդուկի մը, —Պայվիլիին։

Սրճարանին սպասաւորն էր։ Կանչեցի քովս և եկաւ տխուր չեչտով մը պատմել իր կեանքը, մին անոնցմէն որոնք կը լացունեն ունկնդիրը։

Երասնըճինդ տարուան գործունեայ ուսուցիչ մ՚է եղեր — Ցակոբ Ջամչեան — (հիմա՝ որ մեռած է՝ կրնամ իր անունը տալ) որուն պաչտօնավարած տեղերը փայլուն անուններ ունին. Բերա, գիբեզմանատունը — ու եղբը սրճարանի մը անկիւնը՝ մոռացումին, որ ընկերն է տաբաղդներուն։

«Պայվիլի, խանվէ մը քեր», այս տուր ձայնը ընդհատեց իր խօսքերը, և ինք գլխիկոր գնաց սիկառի անգայտ ծուխերուն մէջէն՝ ճարճատուն կրակի մը առջեւ եփելու տուրքը, և անդին գառնալով, սրբելու կաթիլ մը արցունք, զոր թարթիչքը չէին կրնար ծածկել։

Ու հատ մը չէ ասիկա, չատեր կան որ կը սլքատան փոդոնները, հինեբէն, կամ անգործ մնացած, ու չատեր որ անօթի կը մեռնին։

Ունինք Հիւանդանոց մը ուր ինկածները կը սփոփուին, պանդուխտները, որբերը, յիմարները, և չունինք հատատուութիւն մը որ օգնէ այդ գաւակարգի ոչգաղդներուն, որոնց կեանքին մութ կողմը իրենք գիտեն միայն։

Բ.

Լիվատան կերթանք չատ անգամ։ Մարմարան փուռած է առջեւէդ, հորիզոնը կտրուած ձերմակ, ձիւնապատ լեռներով, որոնց մէկին մէջէն անհուն լեզու մը կ՚երկննայ։

Հեռուն գիւղակներ կ՚երեւին, որոնք վերջալոյսին կապոյտ, թիթեւ ծուխով մը կը չրջապատուին։ Գառները սկսեր են մայել, իրենց միամիտ, անոյչ ձայնը խառնելով գեղջուկ միամիտ կանչերուն։ Լեռներու վրայ են, և Մարմարան՝ հեռու առնոյսէն։ Գեղջուկները այդ տուներուն մէջ՝ կը մտածեմ շատ անգամ, թէ երջանկութիւնը հոն է, ուր կը հաւատան ու կը սիրեն, կեանքի ծփուն և փրփրացայտ ալիքներէն վեր։

Հոն չատ անգամ կը հանդիպիս կապուտչուի ու կարմիր մազերով պառաւի մը, որ քանի մը բառեր կը թոթովէ հոս-վին դեմ, որոնք առանց լսուելու կը կորսուին։ Առեն մը կը վախնայի իրմէ, հիմա կը գթամ իր վրայ։ Նահատակ մ՚է եղեր։ Մարիկ ըրեք։

Այդ տարաբաղդ հայուհին գաւակ մը ունի՝ որ որբ կը մնայ հօրմէն. կը համոզեն գինքը, որ տղան եւսումնական ըներու համար վանք դրկէ։

Մխաիտ կինը կը համգուիր։ Տղուն մեկնումէն քանի մը տարի վերջ մայրը կը կարօտնայ զաւակը, և իր աղքատիկ վիճակով յանձնառու կըլլայ ճամբորդել մինչեւ վանքը, մուրալով կամ հետիոտն։ Վանքը հասնելուն՝ կիմանայ թէ զաւակը վարդապետ պիտի ձեռնադրուի։ Կուզէ զայն մէկ մը տեսնել։ Սակայն Հայր Սուրբերը վախնալով որ մ՚ գուցէ մայրը տեսնելը՝ տղուն չիչեցունէ երանութեան աշխարհը՝ կ՚արգիլեն այդ տեսակցութիւնը։ Մայրը կը հեռանայ, և վերջապէս կը գիջանին միայն 15 րոպէ իրարու քով քովի բերել մայրն ու որդին, ան ալ ուրիչի մը ներկայութեանը, ու վերջինը կըլլայ այդ փարատը։

Ջեմ գիտեր թէ կապրի՞ գաւակը, բայց սա գիտեմ թէ անհոգ կրնայ ապրիլ, ոբովհետեւ մայրը ալ չի ճանչնար գինքը։ Ան հողին և ալիքներուն հետ կը խօսի հիմա։

Լաեցի ու հաւատալ չիգար տակաւին։ Սիրոյ բարոգիչները չեն կրնար առողներ ըլլալ։ Սակայն տրամաբանութեան հետ զուգընթաց է իրողութիւնը, թէ վանքերը փոտած սերունդ մը կը պատրաստեն հիմա, կամ այսօր հիւանդ ու վաղը փոտած։ Դեպքը ինքնին ճարտասան է։

Գ.

Հիմա կը կարդամ Աբե-Եէյի «կայծը», «Սկսնակ և բանաստեղծութիւն» վերնագրով։

Իրաւունք ունի անծանօթ բարեկամս։ Բանաստեղծ չունինք հինեբուն մէջ (ինք չատ ներող ըլլալ կը թուի նորերուն նկատմամբ)։ Սակայն պատասխանս նոյնն է։ Ատոնք չրջաններ են, բնական օրէնքի պրդիներ։ Սկսնակները պարզ սկաուններ են։ Սակայն պէտք են անոնք, ներչնչելու համար ապագայ մեծ գործողներու։

Ցուսահատ չըլլանք նոր գրիչներուն նկատմամբ, ու գրասեղանի վրայէն ատանց մտածելու չի վճռենք բանաստեղծութեան մահը։ Ծաղիկները՝ արշալոյսին կ՚երեւին։ Ու մեր բանաստեղծութիւնը օրինակի տարբեր սեռ չունի տակաւին։ Չի կրնար ունենալ։

Պանտրմա Ռ. ՈՐԲԵՐԵԱՆ

=)(30)(=

ԹԵՐԹՕՆ «ԱՐԵՒԵԼՔ»ի

ԱԼՓՈՆՍ ՏՕՏԷ

ՃԷՔ

Այս ուտիլիք բառը բոլոր այդ մանկական դէպքերուն վրայ բերաւ երանութեան անանկ արտայայտութիւն մը որ այս բառին ճիչդ ձեւակերպութիւնը անմիջապէս պիտի ըսէին, եթէ իրենց կարդուէր։ Այնքան գէշ կերպով կը անուցուէին։ Ճէք, հուազ սովալուկ, միտքը բերաւ առջի օրուան խօսակցութիւնը որ, քունի միջոցին լսած ըլլալով, երազի մը պէս կուգար իրեն։

Գ. Մարնվալ հեռացաւ ու քանի մը վայրկեանէն զարձեալ եկաւ.

—Էյ, ո՞ւր է Մաուն։

—Ջեկաւ... Ջեմ հասկնար, բաւ փոքր կինը ինչո՞ւ այ քիչ մը մտահոգ։

Ժամը տասը, ժամը տասնըմէկ, Մաուս չկայ։ Դասը երկար տաեւնէ ի վեր լռեցած էր։ Այն ժամն էր ուր սովորաբար ներքնայարկի այնքան նեղ ու այնքան ողորմելի խոհանոցէն կը բարձրանային տաք քոքումներ որոնք կը գրգռէին դպրոցականներուն վայրագ ախորժակը։ Այն առտուն ոչինչ, ոչ քանչարիղէն, ոչ միս, և Մաուն չկար։

—Թերեւս քան մը եկաւ գլխուն... կ՚ըսէր տիկին Մորոնվալ, աւելի ներողամիտ քան իր խիստ ամուսինը, որ մերթ խարազանը ձեռքը կ՚երթար կը կենար անցքին դուռը, փոքր խաչիկին սպառնալով։

Վերջապէս կէսօրուան տասներկու հարուածներն հնչեցին չրջակայ ամեն ժամակարները, բոլոր ժամացոյցներն ու զանգակները, բերելով նախաճաչի ժամը որ գրեթէ երկու հատասար մասերու կը բաժնէ օրուան աչխատութիւնը։ Այս գուարթ ժամակարութիւնը աղետալուր կերպով ընթաց քիմնազիոնի բոլոր բնակիչներուն թափ-ը առամնքներուն մէջ։ Եւ մինչ լռութիւնը կը տիրէր չրջակայ գործարաններուն մէջ և նոյն իսկ անցքին խրճիթներէն բոլոր վառուած կրակները խորոված ժխորներ և ախորժաքեր հոտեր կը բերէին, անգործ վարժապետներն ու աչակերտները կը մատնէին այն մանանան իսկ սպասումին որ կը պակսէր։

Կը տեսնէք սա գովարկ, պարհնագուրկ վարժարանը ալեկոծ լատի մը պէս կորած նախաճաչողներու ովկեանի մը մէջտեղ։

«Փոքր տաք երկիրներուն» դիմագծերը քաչուած էին, աչալուրին խոչորցած, և անօթութեան գայթակղութիւններուն հետ իրենց մէջ կը զգային զարթնումն իրենց մարդակերային վայրագութիւններուն։

Սակայն ժամը երկուքին մօտ, տիկին Մորոնվալ-Տեքսթէր՝ հակառակ իր քնաքաղցին ագնուականութեանը՝ որոշեց երթալ խոզեղէն գնել, չհամարձակելով այդ գործը յանձնարարել այդ փոքր սովալուկներէն ոչ մէկուն՝ որոնք կընային ճամբան լափել լմնցունել ամեն բան։

Երբ վերադարձաւ, խոշոր հացերով ու իւղոտ թուղթերով բեռնաւորուած, խանդավառ կեցցեով մը ընդունեցին զինք, և այն ատեն միայն, իբր թէ բոլոր խոնջ երեակայութիւնները ոգեւորուած ըլլային ճաչի պահուն, ինդաղրութիւններ, կրկիներ փոխանակելին իրարու՝ փոքր արքային մկնուէմին հետեւանքով։ Ինք, Մորոնվալ, չէր հետաքրքրուեր. չատ լաւ պատճառներ ունէր՝ փախուստ մը գուչակելու համար։

—Վառն ո՞րչափ ատակ ունէր, հարցուց։

—Տաննըհ՞նգ ֆրանք... պատասխանեց կինը երկչոտութեամբ։

—Տաննըհ՞նգ ֆրանք... Այն ատեն տարակոյս չկայ, խոյս տուած է։

—Սակայն տաննըհինգ ֆրանքով չկրնար Տահուկ տակաւին, բուռ տոքթորը։

Մորոնվալ երեցցուց գլուխը և անմիջապէս գնաց յայտարարութիւն ըրաւ Թազին քովխելին։

Դէչ բան էր գլխուն եկածը։ Անպատճառ գտնելու էր տղան, Քող չպատւ էր որ մինչեւ Մարսիլիա հասնի։ Խառնածինը կը վախնար «մուչու Պոնֆիդին» դիտողութիւններէն։ Ցետոյ մարդիկ ա՛յնքան չար են։ Փոքր արքան կրնար գանգատիլ գէշ վարմունքներուն համար որոնց կ՚ենթարկուէր, գիչերօթիկին վարկը կտրել։ Ուստի ատիկանութեան քովխէլին ըրած յայտարարութեանը մէջ գլխաւորաբար ան մանուկը պարագան յիչեց թէ Մաուս չատ խոչոր գումար մը հետ տարած էր։ Ցետոյ, անչահախնդիր երեւոյթով մը ափլցուց թէ տակի խնդիրը չատ քիչ հոգ կը պատճառէր իրեն, և թէ մանաւանդ կը մտածէր բոլոր այն վտանգներուն վրայ զոր կ՚ներկայացնէր այդ դժբախտ տղան, այդ խեղճ փոքր արքան տարագրուած, անկեալ, հայրենազուրկ։

Վագրը աչքերը կը սրբէր խօսած պահուն։ Ոաթկանները կը մխիթարէին զայն։

—Պիտի գտնանք, պարոն Մորոնվալ, հոգ մընէք։

Բայց Գ. Մարնվալ չատ մտահոգ էր ընդհակառակն, և այնքան յուզուած որ փոխանակ դպրոցին մէջ հանդարտօրէն սպասելու խուզարկութեանց արդիւնքին, ինչպէս խորհուրդ կուտար քովխէրը, անմիջապէս փնտռտուքի ելաւ եարն ձգած իր բոլոր տաք երկիրները, որոնց միջեւ մեր ճէք բարեկամը, ոստիկանութեան չանքերուն օգնելու համար։

Հեռաւոր ու բազմապիսի պատյոներ կատարուեցան Փարիզի բոլոր դռները։ Ատեանին մաքսային պաչտօնեաները կը հարցախոյզէր, Մատաւ նկարագիրը կ՚ընէր անոնց, մինչ տղաքները կը նայէին մաքատաունէրէն սկսող այդ երկար ճամբաներուն՝ տեսնելու համար թէ փոքր արքային սեւ ու կապկային ուրուանկարը չէ՞ր հեռանար պարապ սայլակներու մէջ կամ ուղեւորող զօրագունդի մը հետ։ Ցետոյ տեղեկութիւն ժամուն ոստիկանութեան պաչտօնատունը կ՚երթային, կամ թէ պահակնոցները կը մտնային, առատուն, երբ կը բացուին անոնց դռները և երբ կը կատարուի առաջին գտումը գիչերային ուռկանի այն մեծ հարուածին ուր կը թակտիին այնքան թշուառութիւններ և այնքան անզգամութիւններ։

Ա՛հ, տիպ գուրս կը հանէ, ահռելի՛ ուռկանը, երբ կը մերթի մինչեւ գեռուն խորքերը մեծ քաղքին. երբեմն այս տիպը կարմիր է, և երբ գայն երիցդնես, ձերի ու արեան ցուրտ քոյր մը կը տարածուի։

Ի՞նչ տարօրինակ գազաթար հոն տապնով տղաքները, անոնց աչքերը լեցնող բոլոր այդ այլանդակութիւններով. ցնչել անոնց չիվերը այդ պաղատագին ձայներուն դղրդիւնէն, մռեցին ոռնումներէն, ատելութեան ոռնումներէն, երգերէն, բոլոր այդ գժոխային երաժչտութիւնէն որ կը լսուի լիցուն պահակոնցներուն մէջ որոնց տուած են սա ճաչնդող և տխուր մականունը. վէոյոն (ջուրեակ)։

Ասիկա, ինչպէս կ՚ըսէր քիմնազիոնին տնօրէնը, վարժեցնել էր իր աչակերտները փարիզեան կեանքին։

«Փոքր տաք երկիրները» աղէկ մը չէին հասկնար իրենց տնտեսները, չատերը, բայց քսանմեկի տպաւորութիւն մը հետ կը բերէին. ճէք մանաւանդ, որուն խնայկանութիւնը աւելի արթուն, աւելի նրբին էր, այդ պաչտոնեութիւնը կը գառնար սիրտ սեղմ, մտահոգ, զգայուն, բոլորովին զարհուրելի՝ ընդհանրացուած Փարիզի մը այդ տարիին խաւերէն, և երբեմն տասկումով կը մտածէր. «Մաուս անոնց մէջն է գուցէ։»

(Շարունակելի)

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՄՈՒԼԻ ԴԱՇՆԱԿՑՈՒԹԻՒՆ

Հրատարակչատուն Ա. Գ. Ա. Ի. Ի. Ի

ՏՈՒՓԸ ԲՈՒԺՈՒՄ Է ՀԱՐՈՒՍՏՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՈՒՐԱԽՈՒԹԻՒՆ ՊԱՐԳԵՒԵԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՄԵԾ ԴԵՂԱԳՈՐԾԱԿԱՆ ՄԱՍՆԱԿՑՈՒԹԻՒՆ

ՊՈՒՐԱ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՀԱՐԱՒԱՆԱՑՈՒՄ Է ՀԱՐՈՒՍՏ ՈՒ ՈՒՐԱԽ ՀՈՂԱՏԻՐՈՋ ՏՂԱՅՔԵՐՈՒՆ ՀԱՄԱՐ ՊՈՒՐԱՅԻ ՄԷՋ ԱՌԱՋԱՐԿՈՒԱԾ ՀԱՏՈՒԿ ՍՊԱՍԱՐԿՈՒՄՆԵՐ ՈՒ ՊԱՐԳԵՒՆԵՐ ՏԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՀԱՐԱՒԱՆԱՑՈՒՄ Է ՀԱՐՈՒՍՏ ՈՒ ՈՒՐԱԽ ՀՈՂԱՏԻՐՈՋ ՏՂԱՅՔԵՐՈՒՆ ՀԱՄԱՐ ՊՈՒՐԱՅԻ ՄԷՋ ԱՌԱՋԱՐԿՈՒԱԾ ՀԱՏՈՒԿ ՍՊԱՍԱՐԿՈՒՄՆԵՐ ՈՒ ՊԱՐԳԵՒՆԵՐ ՏԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՐՄՆԻ ՀԱՐԱՒԱՆԱՑՈՒՄ Է ՀԱՐՈՒՍՏ ՈՒ ՈՒՐԱԽ ՀՈՂԱՏԻՐՈՋ ՏՂԱՅՔԵՐՈՒՆ ՀԱՄԱՐ ՊՈՒՐԱՅԻ ՄԷՋ ԱՌԱՋԱՐԿՈՒԱԾ ՀԱՏՈՒԿ ՍՊԱՍԱՐԿՈՒՄՆԵՐ ՈՒ ՊԱՐԳԵՒՆԵՐ ՏԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹԻՒՆ
ՎԱՐՉԱՊԵՏԱՐԱՆ ՏԵՂԱԿԱՆ ԻՆՔՆԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ
ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՍՍՀ ՎԱՐՉԱՊԵՏԱՐԱՆ ՏԵՂԱԿԱՆ ԻՆՔՆԱՎԱՐՈՒԹԵԱՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ

ՀՀ ԱՇԽԱՏԱՎՈՐՆԵՐԻ ՊԱՏԳԱՄԱՎՈՐ ՏՈՒՆ